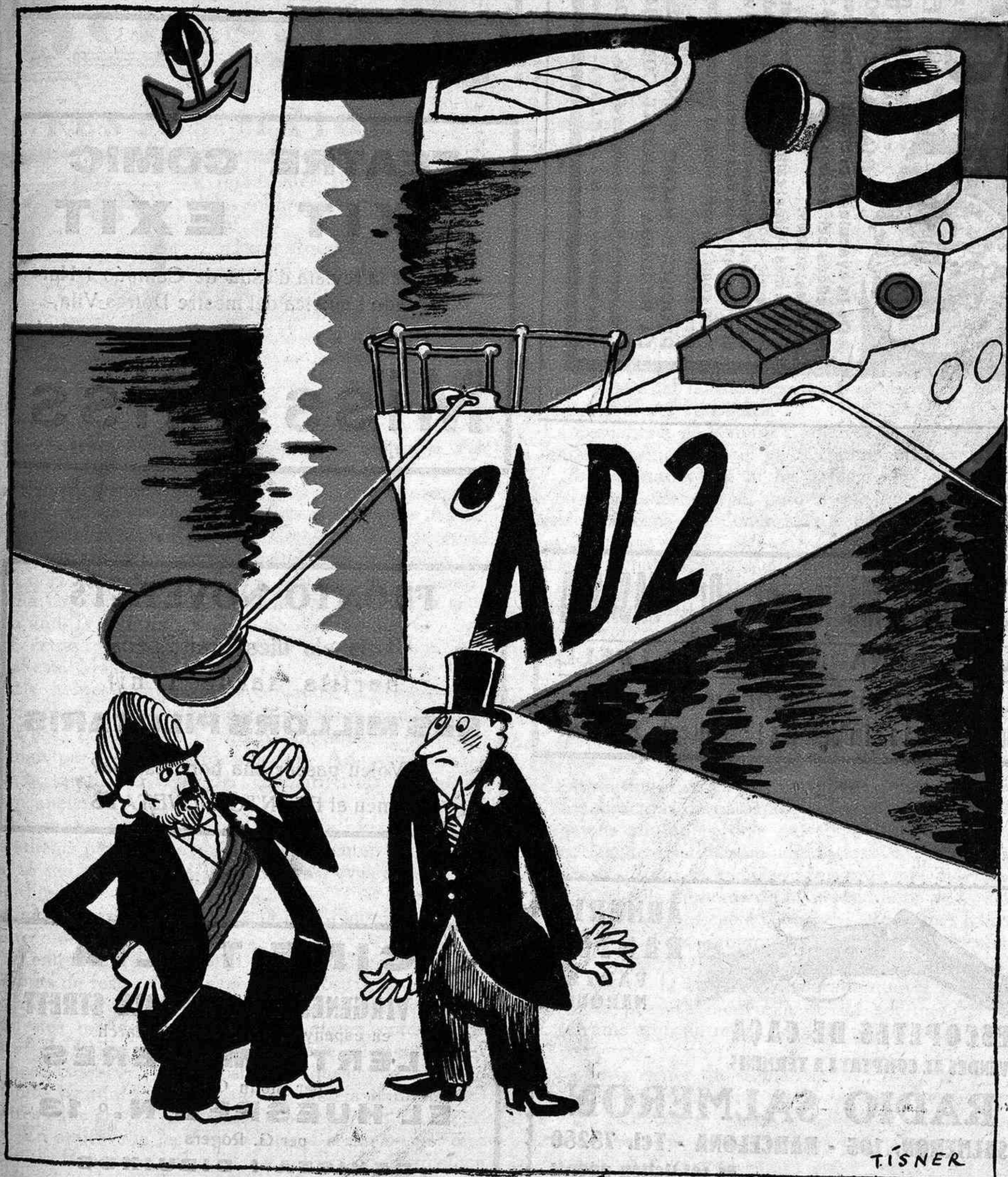

L'ESQUADRA

DE LA TORRATXA

TÍSNER

Aspiracions.

Dortar l'esquadra el més lluny possible.

Ganiveteria ARTERO

REGISTRADA

Casa assortida en tota mena d'eines de tall del ram per ruquer. -:- Especialitzada en el buidatge de navalles i ajustament de màquines barberes.

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) BARCELONA

TEATRE COMIC EXIT EXIT

de la revista d'estiu de Campúa i Hurtado i música del mestre Dotres Vila,

Miss-Miss

ESCOPETES DE CAÇA
VENDES AL COMPTAT I A TERMINIS

RADIO SALMERON
SALMERON, 105 - BARCELONA - Tel. 78280
Es sol.liciten agents

ARMERIA
RADIOS
VARIES
MARQUES

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CINE TALIA

LAS VIRGENES DE WINPOOLE STRETT

en espanyol, per Frederich March

ALERTA MUJERES

per Jhonn Gilbert

EL HUESPED N.º 13

per G. Rogers

REVISTA I DIBUIXOS

FEROTYL

Especific de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pur, riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOPRAR
LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dufrem
Alt de Sant Pere, 60 - B A R C E L O N A - Telefon 18631
Preu: 21'75 ptes.

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius, de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIDAS)
BARCELONA

FORA DE BARCELONA -
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pesseles
ESTRANGER: trimestre 5 Pesseles

FESTES MAJORS

QÜE representen les festes majors dels pobles? Un dia extraordinari!

¿Poca cosa? El tot de la vida: poder sortir de la normalitat, del quotidià.

Monoleguegem passant d'un carrer de Gràcia a l'altre.

La gent camina sobre sotes de paper multicolor. Per

tot, hi ha banderes que amb el seu crit colorit sembla que traspassin els carrers. Veiem noies abillades amb el vestit característic de les grans festes, vestit ple d'illusions. Passem sota d'arcs d'una fantasia que embriaga. Petgem carrers encatifats. Joves, que pressentim de la Comissió de festes, mostren el seu gran tràfec. Gràcia trepida, sobreïx, s'ha enflocat amb la profusió avalotaire del que es provisional. No és la Gràcia feïnera dels altres dies, amb ben marcat ritme capitalí: és una Gràcia deslligada, una Gràcia que crida la seva festa amb la coloraina riallera de l'extraordinari.

L'extraordinari! L'extraordinari batejat amb el nom de «Festa Major»!

Els homes som pròdigs cercadors d'extraordinari quan volem cercar, àdhuc per a nosaltres mateixos, alguna cosa que fugi de l'ordinari, organitzem un extraordinari per festejar l'amic poderós. Aquest acceptarà l'afalac també per sortir de l'ordinari. I així la cadena es va anellant.

Els mesos d'estiu —mesos de platja i fira— són mesos adients per a Festes Majors. La roentor de la terra, que té sed, sembla que ja convidi a l'evasió vers l'extraordinari.

Seguim passejant per carrers de Gràcia i seguim el nostre monòleg.

D'entre aquests mesos d'estiu, els dos mesos més afavorits de festes són els mesos d'agost i de setembre, i, d'entre aquests dos mesos, hi ha dos dies en els quals les festes majors sembla que els siguin consubstancials: el 15 d'agost i el 8 de setembre, el mes prover. Ja hem passat el 15 d'agost. En aquest dia, els barcelonins, sentim que la festa que aleteja damunt dels nostres caps ens ve de Gràcia. S'apropa el 8 de setembre. En aquest dia les Festes Majors seran un xic més lluny de Barcelona: el qual no vol dir que Barcelona no tingui un xic de Festa Major, de antiquotidià,

Ramon Gómez de la Serna va dir un dia, amb referència al Greco, que aquest pintor era «un sifon genial». Naturalment que això, amb referència al Greco, era una de tantes frases «sifonades» de l'autor de «Gregueries». Però, després, Ramon Gómez de la Serna ha definit com entenia el geni. Per a ell el geni «és una efervescència, una soda cerebral eruptiva».

Per a aquesta mena de genis «gòmezsernians» hi ha un dia apropiadíssim de festa major: el dia de la Nativitat de la Mare de Déu. Quin meravellós dia per a la glorificació del geni sifon, amb un bon marc de festa major sifonada!

El sifon, segons Gómez de la Serna, «genialitza» el més pur que hi ha a la vida: l'aigua pura». Nosaltres no ho creiem així.

Sota els paperets, benignament rissats, dels carrers de Gràcia, diem que el sifon «soditza» l'aigua clara i dóna picantor bombollera a una aigua d'ampolla trencada que no apaga la sed, que fa pessigolles, que juga amb la sed. El sifon s'ha de veure gelat per a que tingui bon gust i cal llum artificial per a que facin bonic els seus esquitxos carbònics.

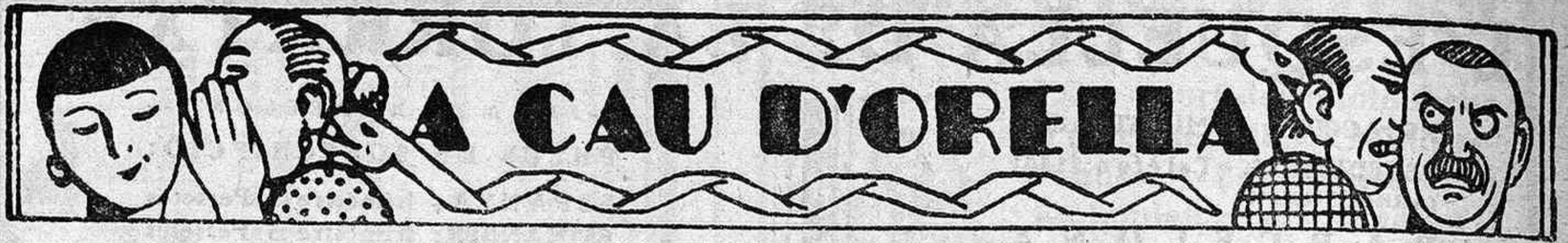
La descoberta de Ramon Gómez de la Serna —fora la fantasia poètica— té el valor d'una petita constatació: la constatació que hi ha genis sifon: uns genis que no són els del Greco, però sí que són uns «personatges rodanxons que donen soda espumosa quan se'ls estira l'orella».

Els personatges dels quals parlem i les festes majors tenen moltes concomitàncies. La Festa Major és un dia corrent disfressat amb garlandes de paper, colors de banderes, sons de jazz i alegria d'unes bones perspectives: les de menjar i beure bé. El geni sifon, és un geni d'aigua acarbonatada que surt a pressió. Fan el seu prestigi, els prismes del vidre, el bomballeig de l'aigua, i la força absorbent del tub de vidre, prestigi, també de dia de decoració, de festa de barri, de coloraina.

La festa major de Gràcia es replega damunt les nostres elocubracions de passejant desvagat. Admirem les decoracions múltiples dels carrers, decoracions que passen des de l'estilització «budística» a l'estilització «neptúnica». I em fa somriure una pregunta que se'ns acut: Si un dels números de la Festa Major de Gràcia hagués estat la glorificació d'un geni sifon ¿què hauria afegit Gràcia al seu programa de festes? ¿Discursos i un nom de carrer? ¿Una edició extraordinària dels portantveus de la barriada declarant que el seu geni sifon és la primera meravella de les set meravelles? Ball de rams amb un retrat del geni que es rifés com a toia?

Una festa major, ho admet tot!

Ara, a caiguda de dia, i sota la llum dels primers arcs voltàics encesos, agraïm a Gràcia el refresc bomboller que ha estat per a nosaltres poder imaginar-nos la glorificació d'un geni sifon: genis darrera moda ja per una bona temporada!

A situacions noves, teories noves

La premsa alemanya, com és natural, vol justificar el règim i l'actuació del règim; per això s'ha de llençar a la teorització justificativa. Seria extraordinari seguir l'evolució de conceptes precisos portada per la situació nova que exigeix teoritzacions noves.

A Alemanya es confonen ja els conceptes d'Estat i de Nació. ¿Per què? Perquè l'actual règim ho veu així. Copiem, i, tal vegada, la còpia ens lliuri d'entrebancs: —«Mentre el poble alemany va portar una existència política que no corresponia al seu desenvolupament i a la seva naturalesa, el crim contra l'Estat no es podia considerar com un crim contra la Nació. Però ara, després d'haver-se creat el nostre poble un règim polític apropiat, no pot canviar de vestit sense que la seva substància en perdi. En aquest ordre d'idees és doncs que avui, en la majoria dels casos, una traïció a l'Estat és una traïció a la Nació sencera.»

Que vinguin els qui s'escriuïen d'allò de Lluís XIV, «l'Estat sóc jo». Hem trobat ja qui diu: —«La Nació sóc jo».

Un altre retall de raonament. Aquest fa referència als jueus i a la intel·ligència: «Es diu com a dogma que la raça jueva és una raça intel·ligent. Acceptem-ho. Adhuc es diu que la intel·ligència dels jueus depassa la dels aris. Ho acceptem també. Però consti que

hem arribat a un temps en el qual no ens sentim pas obligats a estimar massa la intel·ligència. Avui, posem la intel·ligència en un pla secundari. La intel·ligència no passa d'ésser un do donat, més als uns que als altres, perquè els que el tenen puguin vèncer sense un esforç personal les dificultats presents dels problemes de la vida.»

No cal copiar més. Quan la intel·ligència queda reduïda a tan poca cosa, no val la pena parlar-ne.

I la direcció dels Estats, a qui queda? Suposem que als intel·ligents, no! Als forts? Als llestos? Als «frescos»? ¿Als vius?

No comentem més, que el forn no està per llonguets?

Records

Farà cosa d'uns dos anys, Mussolini féu un viatge a Florència.

En aquest temps de super-població i d'entusiasme bèl·lic, recordem una anècdota llegida aleshores en els diaris italians i que se'ns va enganxar a la memòria.

En aquest viatge de Mussolini a Florència es va organitzar d'una manera brunzent una recepció al palau Riccardi. Va assistir-hi el més selecte de l'aristocràcia florentina. Les dames més nobles —ja oblidades dels orígens i dels començos del Duce—vingueren respectuoses a fer-li acatament.

Algunes d'aquestes dames van tenir la idea de presentar-se elles mateixes. I la presentació fou originalíssima.

Oblidant títols i carregament de noms heràldics invocaren un sol títol de glòria: el de la maternitat.

—«Maria Teresa Ricasoli: sis fills.»

—«Maria Glòria Corsina: vuit fills.»

—«Nora Guicciardini: set fills.»

Mussolini no va amagar la seva admiració per aquestes mares exemplars. —«La innovació ha fet fortuna» —varen proclamar tots els diaris d'Itàlia.

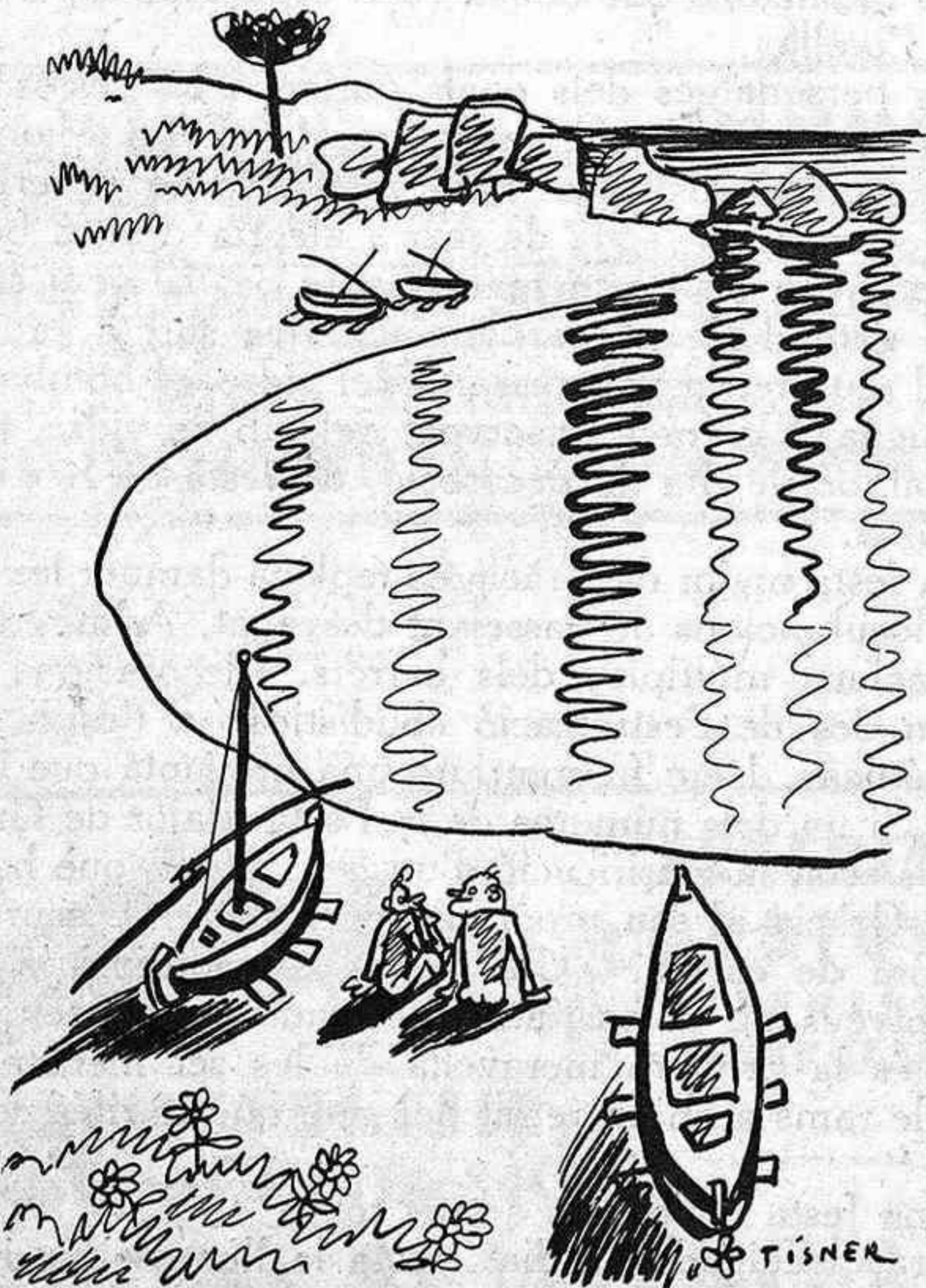
Recordem, poc més o menys, el text de «Tribuna»:

—«La maternitat, la «prolifació», són avui a Itàlia títols de glòria superiors a tot altre títol, àdhuc al nobiliari. El Duce no ha predicat debades. S'està formant a Itàlia un estat de consciència que precisa la necessitat de donar fills a la Pàtria perquè aquesta esdevingui forta i temuda, gran i puixant, admirada i gloriosa. Aquest estat de consciència ja existia en el poble: per fi, l'aristocràcia també l'ha fet seu.»

Aquesta anècdota, recordada avui, al peu d'una guerra, ens actualitza aqueixa Cornèlia, mare dels Gracus, la qual no podent oferir a la Pàtria, ni joies ni força, li va oferir els fills amb aquestes paraules:

—«Pren-los: són els meus millors ornaments!»

Vivim en plena èpica. Però hi hi èpiques que és millor no analitzar-les.

Els noms de les cales.

—La veritat, ja els he calat a tots aquests senyors!

Esports

Cronòmetre

Llucià Montero sots campió del món en carretera

Si per quelcom és acceptable Espanya esportivament, és per les reaccions que els seus homes tenen quan el descrèdit sembla aclaparar el nostre migrat prestigi internacional. Són les sortides del Quixot en cerca d'aventures que, a cada nou fracàs, intentava una nova aventura heroica.

Fresc encara el pobre paper del ciclisme espanyol a la Volta a França ha vingut el campionat del món de fons en carretera, corregut a Floreffe per que un home com Llucià Montero que enguany semblava apagat, sortís a deixar un bon lloc el ciclisme nacional aconseguint el sotscampionat mundial darrera el belga Aerts i davant d'homes que si no eren del màxim prestigi, són valors internacionals ben acceptables.

Montero ha palessat sovint que és un corredor de dignitat esportiva, que sent com pocs la consciència del deure quan surt de fronteres hispàniques per a lluitar en terres d'estrangeria. L'irundarra és de la raça forta de Bascònia on potser físicament semblen més preparats els homes per a les proves difícils en què cal posar en joc l'esforç del múscle més que el de la intel·ligència.

Marian Canyardo que després de la Volta al país Basc en la qual féu un trist paper, s'ha dit que si l'havia correguda per entrenar-se davant la competició mundial, ha ratificat la seva deplorable baixa forma a la qual coopera potser el cop moral que per a ell deu ésser comprobar la lamentable equi-

vocació que fou la seva retirada de la volta a França i el prestigi personal que li ha restat d'idol popular.

El professionalisme no té prou empena per a deslligar els homes més materialistes de l'afalac que és per a ells la idolatria de les multituds.

Llucià Montero és la perseverància de l'atleta jove posat al servei d'un afany de superació, que arriba a assolir un objectiu satisfactori; Canyardo, el gat vell d'experiència que s'ha deixat portar un moment de l'orgull per permetre's una excentricitat imperdonable que ara purga amb totes les conseqüències.

A Canyardo caldrà dir-li que si vol rehabilitar-se i tornar a ésser qui fou i a reconquerir el prestigi que acaba de perdre a cada nova sortida, li és precis abans que altra cosa un descans temporal per reprendre després la preparació amb mesura i arribar l'any vinent a situar-se al nivell del seu nom que tant amunt havia arribat com a valor nacional. A Montero que perseveri en la seva especialitat de fons en carretera, que segueixi concorrent a proves de poca o molt d'importància per entrenar-se i mantenir el fons i que al campionat mundial de 1936 hi vagi amb la preparació necessària per repetir la gesta d'ara. Qui sap si tot repetint-la es veurà campió mundial sense adonar-se'n.

Com a comentari final caldrà dir que potser lliçons rebudes a temps i desenganys sagnants que no poden oblidar-se, serveixin d'esperò als nostres ciclistes perquè en sortir a terres estrangeres obrin més amb l'impuls del cor i l'esperit, que amb el càlcul cerebral posat al servei d'un afany de lucre.

AQUELL.

Altaveu indiscret

Ja tenim la temporada de fútbol a punt Barcelona, Espanyol i Sabadell, els tres Clubs capdavanters del campionat català que es cotitzen també a les competicions nacionals de Lliga, han aparracat els equips.

El Barcelona compta amb les següents altes: Ibora (porter del Girona), Areso (defensa del Betis), Bayo (defensa del Júpiter), Aubac (defensa de l'Amposta), Bardna (mig esquerre del Júpiter), Balmanya (mig esquerre del Girona), Peiró (mig centre i dreta del Mollet), Soler (extrem dreta del Mollet) i Romeu (extrem esquerre de l'Ansia).

L'Espanyol compta amb un defensa anglès, Pardo (defensa del Deportivo Coruña), Lecuona (mig centre del Barcelona), Alvarito (mig esquerre del Ferrol), Rojas (mig dreta de Costa Rica), un davanter centre anglès, Echazarreta (interior esquerre de l'Irun) i un davanter centre canari.

Pels sabadellencs cal anotar per ara les signatures de Florenza (porter del Tàrrrega), Portabella (defensa de l'Espanyol) i les possibles de Cifuentes, Lluch i altres jugadors.

Per ara tot es presenta de color de rosa per uns i altres. Veurem què passarà a l'hora de les empentes.

* * *

Salvo és campió de Catalunya dels dos mil metres mar. Els asos de la piscina que no volen exposar-se en aquestes proves van fer bé de no acudir-hi. Haurien fet el mateix que Olmos, corredor que semblava per endavant guanyador del premi i que fou batut per l'atleta Salvo, cridat a fornir notables gestes

* * *

Als pocs universitaris de Budapest la representació Espanyola ha pasat inadvertida. Arévalo i Angel han corregut i malauradament no han fet altra cosa que justificar el seu desplaçament i el viatge d'en Cugueró, enviat pel «Mundo Deportivo».

Què hi farem. Una altre vegada ja ho faran millor.

* * *

Les «velles glòries» que van fent partits de festa major per pobles i poblets, han jugat darrerament a Sants després de fer tres partits amb una setmana i han guanyat al primer equip sansenc per 2 gols a 1.

Després els directius entesos llicenciaran jugadors dient que ja no són bons per a jugar més que un partit cada quinze dies.

* * *

El coronel Herrera ha fet declaracions sensacionals per l'aviació. Ha dit que d'ací a seixanta anys es podria volar de la Terra a Marte o Venus amb el temps de fer un estornut.

Això ja ho havíem llegit els nostres avis a les novel·les de Juli Verne.

* * *

A Reus han adoptat el procediment que el públic mateix voti els noms dels corredors que han de formar parella en les proves a l'americana. Demà es correran les sis hores i quedaran votats els corredors que hauran de correr les 24 internacionals del dia 31.

Es possible que aquest sufragi popular animi les curses en pista, més que ja ho són a la vila de Reus.

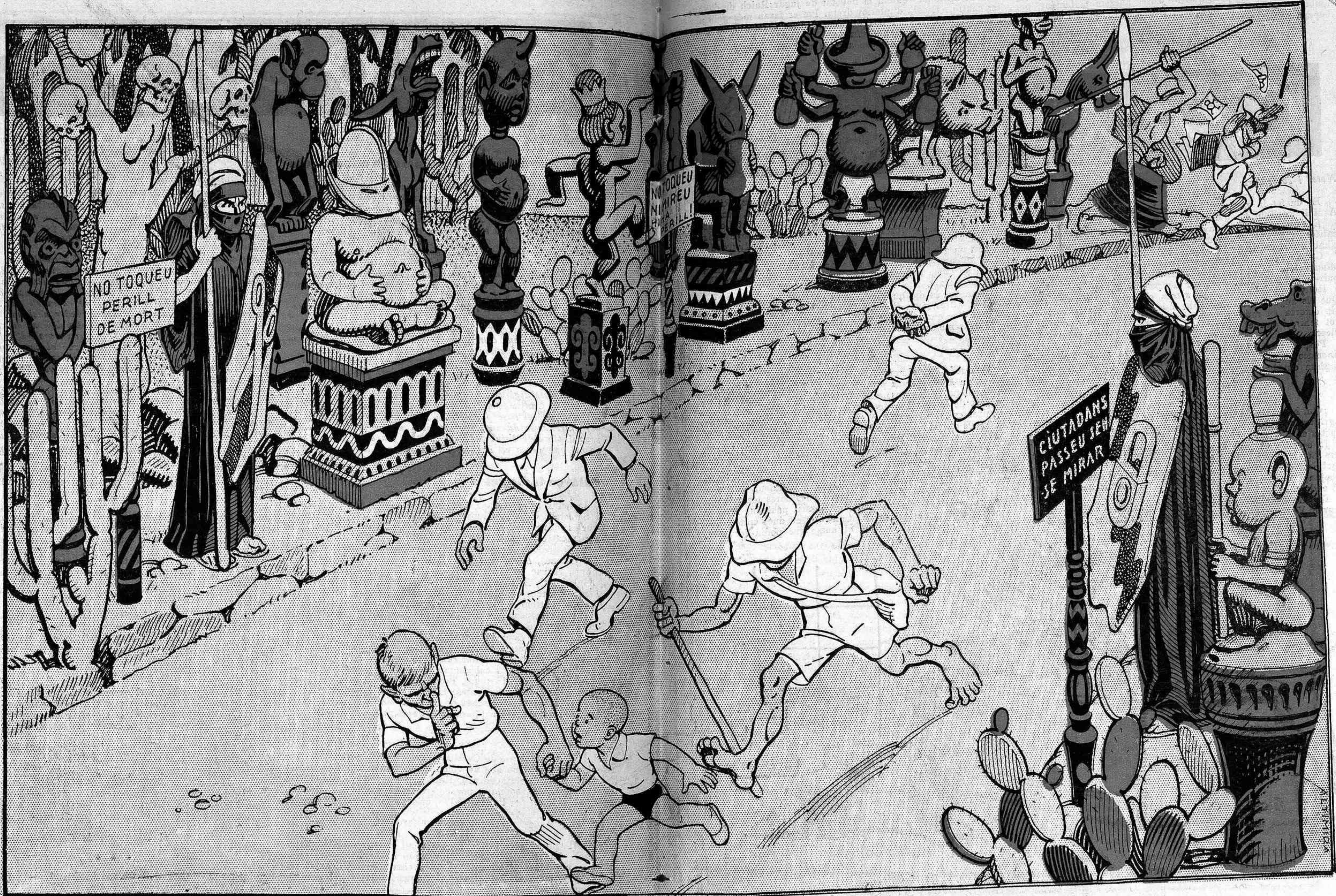
* * *

El Júpiter que semblava acabat, té ara un equip notable. Amb l'injecció de Ibàñez, Sala, Mena, Tarradellas i altres elements el conjunt farà la seva i juga com un equip de primera categoria.

Es possible que al campionat de Catalunya doni sorpreses de valent.

* * *

Míster O'Connell al Barcelona i míster Lowe a l'Espanyol. Dos entrenadors anglesos en equips catalans.

Paisatges exòtics. - Terra de Tabús.

Si l'injecció de britanisme serveix per a animar-los, ja anirem bé. Sentiríem però que les coses anessin malament, per ambdós entrenadors. Són gent entesa però quan l'equip ensopega no hi ha res a fer.

* * *

Al Barcelona veurem la novetat de jugar Raich de davant centre i Escolà d'interior dreta. Potser faran més gols uns i altres. Raich és un bon davant centre i Escolà un gran xutador per fer gols a distància.

Si O'Connell ho disposa així és que deu ésser la solució que el Barcelona necessita.

Cinema

Notes i comentaris

Es un fet la gran cotització de la cinematografia anglesa. A Hollywood hi ha pànic.

Encara no fa tres anys que la indústria cinematogràfica californiana veia la competència gairebé impossible. Avui s'haurà convençut de la fragilitat de les seves il·lusions.

Coneixent els anglesos ens havia estranyat sempre el seu allunyament de la indústria cinematogràfica. No podíem atribuir-la a incapacitat nacional de producció, car sabíem que a Hollywood hi havia bons actors cinematogràfics anglesos. Que els anglesos no tinguessin músics, bé. Anglaterra és bon xic eixorca en música. Però cinematografia amb diners se'n pot tenir, i era el que semblava que no volien fer els anglesos.

Per fi, però, Anglaterra deixa la seva aparent desgana cinematogràfica i augurem que, dintre de poc, la indústria anglesa cinematogràfica serà la primera del món.

* * *

¿Qui ho havia de dir que hi hauria actors i actrius cinematogràfics que deixarien Hollywood per a cercar millors contractes en altres llocs?

Ja es dona el cas! Abans deixaven Califòrnia, per a anar vers Londres, els actors fracassats, els qui no trobaven contracte en el primer centre cinematogràfic del món. Avui la cobejança de les primeres estrelles nordamericanes és anar a Londres.

Treballen en els estudis anglesos, baixes de Hollywood, Conrad Veid, Roland Young, Douglas Fairbanks, Nora Bee-

ry, Boris Karloff, Madeleine Carroll, Lupe Vélez, Richard Dix, Walter Huston, George Arliss, Helen Vinson, etc.

I ja no parlem de contractes especials que ha fet Londres i que no ha pogut fer Hollywood. L'actriu alemanya Elizabeth Bergr va deixar un contracte que li feia Hollywood — per cert un gran contracte: 150.000 dòlars per una pel·lícula — i s'ha quedat amb un contracte que li ha fet la Gaumont-British on filma actualment la cinta «Escape me never» (Mai no m'escaparàs).

I com que es diu que per mostra n'hi ha prou amb un botó no citem altres casos d'actors i actrius que deixen el país d'ensomni i d'or que era Hollywood per emigrar a Londres.

¿Que sembla impossible? Doncs és així!

* * *

¿Què roda actualment Anglaterra?

Worton Holl, estudis provisionals de la London Films, estan en plena febre. La pel·lícula de la qual es parla és un film tret de la novel·la de H. G. Wells: «L'home que podia fer miracles». La dirigeix Alexander Korda i ha estat el mateix Wells el qui ha tret de la seva novel·la el llibret del film.

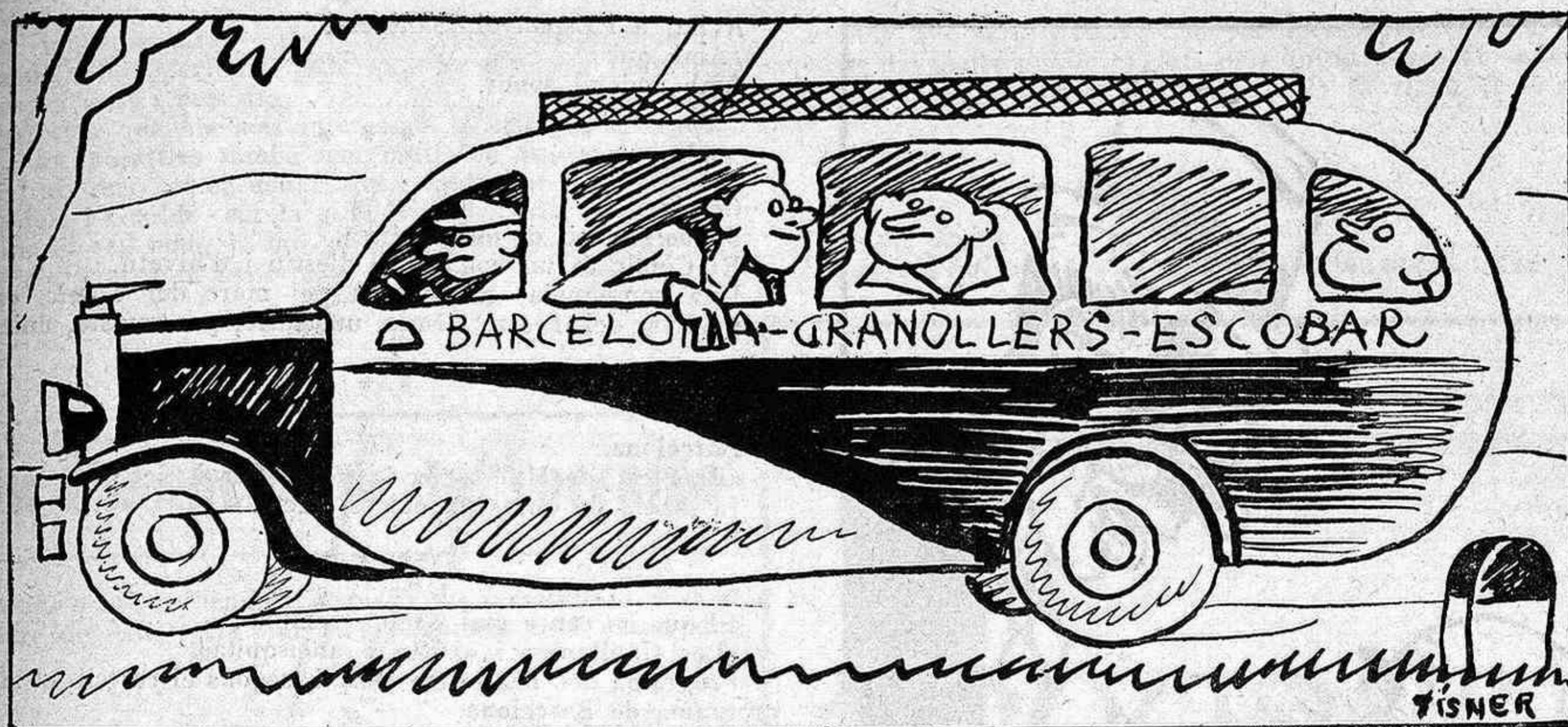
Protagonitzen «L'home que podia fer miracles» dos artistes: l'un nordamericà i l'altre anglès. Roland Young i Ralph Richardson. El nordamericà és molt conegut en el món cinematogràfic; l'anglès passa del teatre al cinema per primera vegada. Ralph Richardson juga encara actualment el drama de J. B. Priestley: «Cornelius», una de les obres teatrals que ha tingut més èxit a Londres la temporada passada. Però ja ha actuat d'actor de cinema de primer pla en dues cintes, precisament totes dues de Wells: «L'home que podia fer mira-

—M'ha dit la mare que aquest ou fa pudor.

—Digues a la teva mare si, per vint cèntims, vol una ampolla d'aigua de colònia.

adst ob 1920

Mig temps.—Em fa l'efecte que Mussolini roda l'abissínia.

Quan anònimament, en massa, en ramat, com l'onatge de la mar, fa camí vers l'escorxador on del cop feixuc del mall caurà desplomat son cos mort, per a ésser sa carn saborosa nodriment i sosteniment del nostre cos, evoco la visió del prat verd i gemat on viu, hi havia estat nodriment i sosteniment del nostre esperit; i, quan junyit al jou, agermanat, amb el cap cot, esforçat alçapremant el dur terror i regirant ses entranyes amb estrebada ferma sense desdir, ens dona sa lliçió de fortitut i de callat treball pausat i segur.

La seva còrpora monumental i pacífica, propícia al sacrifici, és immolada en holocauste al deus per a apaivagar la seva ira o en acció de gràcies pels seus benifets. Mansa víctima propiciatòria que ha nodrit i abastat els focs humans, els sagrats i els casolans: la pira cremant en l'ara i l'ast foguejant en la llar. Sempre en nodriment total: del cos i de l'esperit.

El seu lema, com les cançons de Claver, és: Pau i treball.

Quan s'ajaça a terra sembla que el paisatge reposa. Si quan està dret ja dóna la sensació de repòs, de repòs actiu, quan està ajaçat dóna la sensació de repòs contemplatiu.

Arrossegant la carreta curulla de palla, amb l'embaum la majestat d'una carrossa tota daurada, avancen amb una prossopopeia de palafrens; més democràtics, més senzills planers; sense pretensions, xano-xano, rimant amb la rustiquesa primitiva de les masies.

Si com diu Ramon Llull en un dels seus proverbis: «No hi hauria or en el cap del rei, si no hi hagués ferro en les potes del seu cavall», també es pot dir que si no hi hagués el bou daurat en la humil carreta, no hi hauria l'or esplendent en la fastuosa carrossa de l'opulent, del potentat.

Joan Parolellans

**Aquest número ha estat
visat per la censura**

TELÓ ENLAIRE

«Heraldo de Madrid» en la seva «Información Teatral», publica en grans titulars: «Enrique Rambal y Manolo París, cultivadores del género teatral policíaco, sienten más simpatía por los ladrones que por los policías.»

* * *

Copiem d'un diari local:

«Mucha parte de los éxitos que obtienen los actores en el teatro, se deben a los traspuntes. La Compañía Guerrero-Mendoza, que actuó en el Teatro Barcelona, llevaba un traspunte genial.»

Devia ésser l'única cosa genial que portava la Companyia.

* * *

Avui, al Gran Price, la Companyia de Visita Lòpez i Giménez Sales estrena «La Criolla» de Gastó A. Mantua.

L'empresa diu que tot Barcelonà parlarà de l'obra, el qual vol dir que se n'espera un gran èxit.

Ho desitjem!

* * *

«Catalunya Teatral» publica: «Els amors de Judith», de J. Navarro Costabella.

Amb motiu de l'estrena de la comèdia, feta pel quadre escènic Mossèn Cinto», donarem la nostre opinió sobre l'obra que califiquem avui, després d'haver-la llegida.

* * *

Teatre Català a Novetats?

Sembla!

Però també sembla que l'empresari no serà el senyor Josep Canals. Serà el senyor Portabella.

* * *

Ens hauria plagut el retorn del senyor Josep Canals a l'organització d'una temporada de Teatre Català.

Consti que no oblidem que hem combatut el senyor Josep Canals. Però consti també que mai no li hem negat grans dots d'intel·ligència i de coneixements del «que pot ésser una temporada de Teatre Català».

Nosaltres li havíem retret la seva exclusiva devoció pel teatre blanc. Josep Canals tenia una norma ben marcada de teatre burgès i no se n'apartava. Com a bon comerciant tenia

—Ja va anar a l'estrena de la meua comèdia?
 —Es clar! No va veure que n'hi havia un que ap'audia?
 Era jo!

fet un criteri del que demanava la seva clientela i aquest criteri li servia de guiatge.

No s'apartà mai però —i aquest és l'elogi que li fem— del teatre fet per gent que sabia escriure.

Temporada rera temporada, ell sol i de cara al vent, no allargant massa les obres en el cartell, però tampoc exigint l'èxit ni excluint els autors que suposava que no el podien donar, féu temporades brillants de teatre nostre sense demanar subvencions, ni mercadejar amb Catalunya.

A les mans de Pius Daví les directives de teatre català foren infectes. No excluïm d'aquestes directives als Burgas. Darrerament Mercè Nicolau es va gastar en païames la subvenció de la Generalitat. També l'acompanyà bellament l'Aluges.

Es pot dir que el senyor Josep Canals ha estat l'únic empresari de Teatre Català que no ha gitanejat d'una hora lluny. Repetim que tenia un programa directiu i amb ell es guiava.

Els qui li han vingut darrera només han pensat amb la taquilla, el qual vol dir que, àdhuc com a comerciants, eren dolents. ¿Es estrany que nosaltres que li reconeguerem qualitats i defectes, en aquesta hora de desfeta pel teatre Català pensem més, molt més, en les qualitats del senyor Canals, que eren moltes, que en els defectes que hagi pogut tenir?

* * *

La «Llibreria Millà» segueix la publicació de la seva col·lecció: «Teatre d'Infants».

El n.º 5 d'aquesta col·lecció és l'episodi dramàtic infantil en un acte «Carbassat», original de Josep Miracle.

Es tracta d'una obreta ben reeixida i escrita en bon català.

* * *

Aviat, a l'Espanyol, Santpere.
 ¿Amb què?
 Amb vodevil sonor.

* * *

Còmic.
 Segueix l'èxit de «Miss-Miss».
 El Còmic és un bon teatre d'estiu i d'hivern.
 Una companyia, emmarcada pel marc del Còmic, és la Companyia del Teatre Còmic, un teatre, per revista, únic.

* * *

Barcelona:
 «Papeles», de Muñoz Seca i Pèrez Fernández.
 Ja sabem de quins papers es tracta.

* * *

El que no cansa mai, segons sembla:
 «Los Gavilanes» i «Doña Francisquita».
 Programa del Teatre del Bosc i, segons el cartell, el millor programa de Barcelona.
 ¿Qui es pot queixar qua la gent no vagi al teatre?

ESQUELLOTS

Si es confirma la intervenció del titulat comte de La Mota en l'afer del tresor de la catedral de Pamplona, els mexicans ja no podran ésser gaire exigents.

* * *

No l'hi apropis! Està carregat de «Polls de Cel»

Segueix tancat encara — les tardes l'Arxiu Històric de la Ciutat, amb notori perjudici dels que no disposen dels dematins al seu gust i més ara.

Ara bé; com que els més interessats a bellugar-se callen com un mort, nosaltres també fem mutis en aquest afer.

El contrari seria voler donar una popularitat excessiva al senyor Codolà i Gualdo, car la gent fins arribaria a aprendre de memòria el seu nom, ja que no el coneix per cap fet que s'hagi de registrar a la història.

* * *

Llegiu L'Esquella de la Torratxa

Diuen que a la «merienda fraternal» que ressuscitarà el dia de la Mare de Montserrat, el més abundant serà el pa de barra.

* * *

Compreu L'Esquella de la Torratxa

«El Matí», aquest diari seràfic de color de rosa, troba a faltar els pobres que eren l'ornament dels nostres carrers i places.

Es clar, si no hi ha pobres, com faran almoïna els caritatius lectors d'El Matí?

—Un boxeador, conegut meu, va caure d'un quint pis i no es va fer mal.

—Devia ésser pes ploma!

Sembla que seria natural que els necessitats trobessin assistència del poder públic ajudats pels qui disposen de cabals; però la qüestió és convertir en espectacle la virtut de la caritat.

* * *

Probervi asiàtic.

Digues-me qui ets i et diré si posaran el teu nom a un carrer.

Xampany

CODORNIU

Sant Sadurni d'Anoia

Plaça de Braus de las Arenas

Diumenge 25 d'agost, a les 5 de la tarda

Grandiosa Novillada

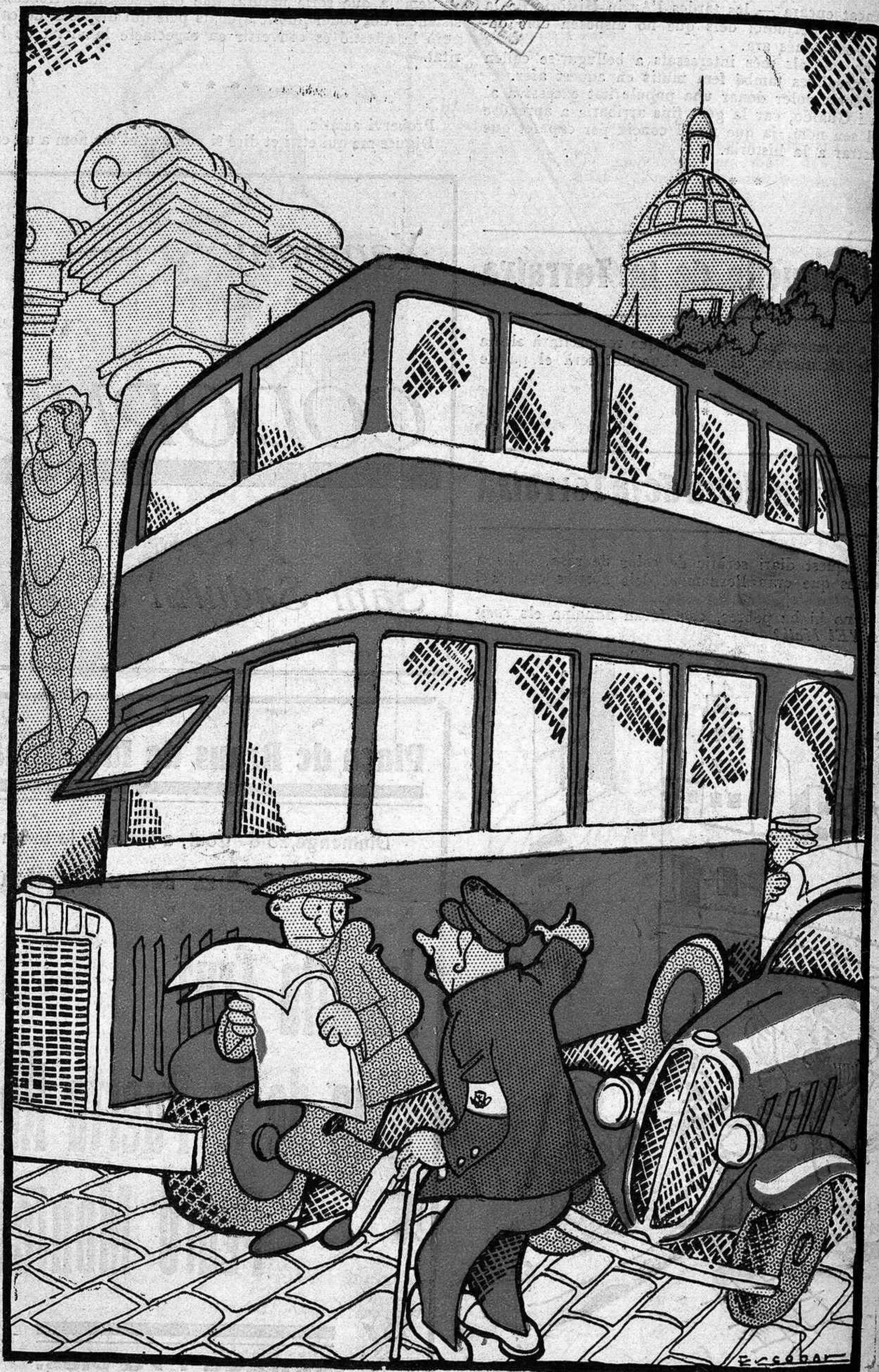
Juanita Cruz

Niño de la Puerta Real

Pedro Montolio

Entrada 1'75 ptes.

ENTANY A LA BIBLIOTECA
D'ARTS I DE DISENY
DE BARCELONA

Primer dia de servei.

Guardo el cotxe?...